

ganske vist nede i Folketinget, at man ikke bestemt kunde sige, hvor Skatten blev lagt, om den blev paalagt Konsumenten eller Slagteren, men saafremt den er paalagt Slagteren, forstaar jeg, at den ogsaa er paalagt Landbruget, thi Slagteren vil tage Regres hos Landmanden for alle de Udgifter, han faar paalagt, inden han faar Kødet solgt. Det kan maaske være ret vanskeligt at afgøre, hvor Byrden egentlig ligger, jeg har nu den faste Overbevisning, at den hviler paa den, som producerer Kødet. Den højtærede Minister udtalte under Debatten derne, at der var noget, der talte for, at Kødkontrollen maatte betales af vedkommende Kommune, som forlangte denne Kontrol, og det er jo i god Overensstemmelse med, at alt, hvad der vedrører Kommunens Beboeres sanitære Forhold, for største Delen afholdes af de kommunale Budgetter, og da denne Kontrol sker af sanitære Hensyn, vilde det egentlig være meget naturligt, at det blev Kommunen, som kom til at betale hele den Udgift, der er ved den. Men det burde i alt Fald ikke være saaledes, som det er nu, at Kommunen beregner sig en pekuniær Indtægt af at føre Kontrollen og paa denne Maade beskatter Producenterne — ja, man kunde maaske ogsaa sige Forbrugerne, men i alle Tilfælde beskatter den Kødudover, hvad den burde have Lov til. Naar jeg her har taget Ordet, er det med det Haab, da der neppe kommer nogen Lov igennem i Aar i den Retning, at den højtærede Justitsminister vil tage Sagen under velvillig Overvejelse og muligvis næste Aar fremsætte et Lovforslag, hvorved det kan blive saaledes ordnet, at vi kunne færdes inden for Kongeriget med vort Kød frit og ugenert, og at de enkelte kommunale Raad ikke kunne gennemføre Forhindringer for, at der drives fri Handel med alt det Kød, som er sundt og ufordærvet.

Medens jeg har Ordet, vil jeg henvende et Par Ord til den højtærede Finansminister. Det er blevet mig bekendt, at enkelte Amtsraad have været lidt misfornøjede med den ringe Hensyntagen, der er vist deres Besvarelser af Spørgsmaalet om, hvem de ville udpege som dygtige Mænd til at være Formænd ved Skyldsætning af Jorden. Amtsraadene ere gaaede ud fra, at naar den højtærede Minister, skønt han har fuldstændig Lov til at udpege, hvem han vil, henvendte sig til dem, var det for at søge deres Bistand i den Retning, og de have ment, at da denne Skyldsætningslov ogsaa skal bruges

lige over for Sogne- og Amtskommuner til at opkræve Skatten, kunde der være Grund til, at Amtsraadene fik nogen Indflydelse paa Valget af de Mænd, som de mente være kvalificerede til at sørge for, at der kommer en rigtig og god Skyldsætning frem. Der er nu vel ikke Tvivl om, at Finansministeren nok har faaet Mænd frem, der kunne benyttes, men det havde dog været lidt mere hensynsfuldt over for Amtsraadene, der have udpeget tre Mænd i hver Skyldkreds, om der overalt var blevet taget det Hensyn dertil, at man havde valgt een af de 3 Mænd, som udpegedes.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) rettede et Spørgsmaal til mig om Udsigterne til, at Rigsdagen kunde erholde Oplysning om, hvad der foretages ved vore Gesandtskaber i Udlandet — omtrent saaledes lød Spørgsmaalet. Hvis jeg ikke forstod det ærede Medlem ganske urigtigt, var det hans Mening, at der aarlig skulde gives Rigsdagen et lille Hæfte, en trykt Beretning eller en lille Bog endogsaa, saaledes som det ganske vist, efter hvad det ærede Medlem bemærkede, og efter hvad der er bekendt, sker i nogle faa fremmede Lande. Det er nu i meget faa fremmede Lande, det sker, nemlig i Sverige og Norge og maaske et enkelt andet Sted, men i de allerflESTE Lande gøre de det ikke. Denne Tanke, som jeg allerede tidligere har beskæftiget mig med og plejet Samraad med Ministeriets Embedsmænd om, og som jeg ogsaa gerne efter det ærede Medlems Ytringer paa ny skal tage under Overvejelse, kan ved første Øjekast tage sig ret godt ud. Imidlertid maa jeg dels gøre opmærksom paa, at det er saa vanskeligt at sammenligne det, vi kunne meddele om vort Diplomatis Virksomhed, med det, som andre Lande, selv af anden og tredie Rang, kunne meddele; selv i Forhold til disse Stater er vort Diplomati saa overmaade faatalligt, at en Sammenligning ikke med nogen Retfærdighed lader sig udføre paa det Grundlag. Det, som særlig har vakt min Betænkelse ved at skride til at gennemføre denne Tanke, er just ikke det meget betydelige Arbejde og nogle Omkostninger, det vilde medføre, naar det skulde sættes i Værk, men især, at jeg frygter for, at det vil give en noget fejlagtig Ide om vort Diplomatis Virksomhed, idet jeg kan sige, at den største og væsentligste Del af dets Virksomhed ikke lader sig kondensere som statistiske Oplysninger og ikke